

HERINNERINGEN

DOOR ROEL HOUWINK

BRUIDSNACHT

Voor 't eerst was ik dien nacht met haar alleen,
maar zij verborg zich in een duister zwijgen
en sloeg de jonge stilte als een mantel om zich heen.

Haar oogen werden in den spiegel langzaam groot
en zagen werelden, die ik niet kende
en dompelden zich in het koele water van den dood.

Toen was het, dat zij eensklaps bitter schreide,
maar toch bleef zij ook nu mij even vreemd en ver
en schuw en hongrend zag ik mij aan haar zijde. . .

Zag mij — een bronstig dier — en had geen woorden meer.
Doch toen haar smalle kinderhand zich in de mijne legde,
keerde haar beeld, helder en kuisch, binnen mijn oogen weer.

DE LAATSTE

Zij was de laatste telg van een vermaard geslacht,
haar vaadren waren grooten in den lande;
tot dat een wilde loot laster en schande
over hun eedle namen bracht.